

## Arrest

nr. 164 630 van 24 maart 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X  
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Beide beslissingen werden betekend door de heer D.P. van de politiezone Zuid om 11 uur 25.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. RAEMDONCK en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2012 stelde de politie te Doornik naar aanleiding van een vreemdelingencontrole een administratief verslag op, wegens illegaal verblijf en zwartwerk. Op dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 maart 2012 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit werd weliswaar pas op 2 augustus 2012 aan verzoeker betekend. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hierna verkort de Raad (rolnr. X).

Op 2 juli 2012 werd akte genomen van het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw N.T.T. van Belgische nationaliteit.

Op 17 januari 2013 werden verzoeker en mevrouw N.T.T. afzonderlijk gehoord door de politie in het kader van hun voorgenomen huwelijk. Er wordt opnieuw door de politie een administratief verslag opgemaakt en dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens de vaststelling van illegaal verblijf (bijlage 13).

Op 11 februari 2013 gaf het parket van de procureur des Konings een negatief advies inzake de huwelijksplannen van verzoeker en zijn partner, mevrouw N.T.T.

Op 14 februari 2013 weigerde de burgerlijke stand van de gemeente Anderlecht het huwelijk te voltrekken.

Op 11 maart 2013 dienden verzoeker en mevrouw N.T.T. een beroep in tegen deze weigering van huwelijksvoltrekking bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Op 6 september 2013 oordeelde de rechtbank van eerste aanleg dat het beroep van betrokkene tegen de weigering van de burgerlijke stand tot voltrekking van zijn huwelijk gegrond is en vroeg de gemeente Anderlecht om het huwelijk toch te voltrekken.

Op 16 september 2013 gaf de gemachtigde aan de politie van Anderlecht de opdracht om te controleren of verzoeker nog steeds in België verblijft en zo ja dat hij diende te worden opgehaald en overgebracht naar het politiebureau aangezien er voor verzoeker een plaats was gereserveerd in een gesloten centrum.

Op 18 september 2013 ging vervolgens de politie van Anderlecht over tot het opstellen van een administratief verslag vreemdelingencontrole met vaststelling van illegaal verblijf. Op 18 september 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De beide beslissingen werden aan verzoeker tegelijk betekend om 11 uur 25 door de heer D.P. van politiezone Zuid. Hierna werd betrokkene overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, hetgeen blijkt uit de stempel op het inreisverbod van de heer A.D. om 13 uur 10. Enkele uren later werd betrokkene vrijgesteld uit het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten werd hem toegestaan.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 september 2013 is thans de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten  
Aan de heer(1),*

*[...]*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7:*

☐ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27:

□ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*  
□ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 19/02/2012 en 02/08/2012*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:*

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :*

*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.*

*Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is*

*Betrokkene werd op 18/02/2012 (PV: TN.55.F1.001322/12) door de politie van Doornik geïntercepteerd wegens zwartwerk. Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet. Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13: 0 dagen) werd hem op 19/02/2012 betekend*

*Betrokkene heeft op 15/03/2012 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Anderlecht samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (N., T. T. T. 02/10/1969). Op 14/02/2013 weigerde de burgerlijke stand van Anderlecht het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brussel. Betrokkene heeft vervolgens op 16/03/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ontvangen, geldig 7 dagen. Deze beslissing is op 02/08/2012 aan betrokkene betekend. Op 14.06.2013 velde de correctionele rechtbank van Brussel het vonnis dat betrokkene opnieuw zijn huwelijksdossier mocht opstarten bij de gemeente. Echter tot op heden, een tijdsperiode van meer dan 3 maanden, heeft betrokkene nog geen enkele stap hierin ondernomen.*

*Betrokkene werd door de gemeente Anderlecht geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).*

*Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing*

## Vasthouding

### REDEN VAN DE BESLISSING:

*De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;*

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Vietnam*

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, W. V.P., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van de politie van Anderlecht en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, C.X.T., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."*

Op 18 september 2013 werd eveneens de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

### "INREISVERBOD

*Aan de heer, die verklaart te heten:*

*Naam: C.X.T.*

*Voornaam: /*

*Geboortedatum: (...)1967*

*Geboorteplaats: Nha Trang*

*Nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>1</sup>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 18/09/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

### REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*  
*(1°...)*

*o 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

*Betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven (bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 19.02.2012 en op 02.08.2012). Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.*

*(...)"*

## 2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens laattijdigheid van het beroep. Hij stipt aan dat de kennisgeving van beide beslissingen gebeurde op 18

september 2013 en verwijst naar de toepasselijke wetsbepaling, artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.*

*Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :*

*1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;*

*2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot nietinoverwegingneming;*

*3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot nietinoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”.*

*De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.*

*§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :*

*1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;*

*2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst; 3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst; 4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.*

*De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.*

*Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”*

Verweerder stelt in de nota dat verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet, dermate dat de beroepstermijn zou teruggebracht zijn tot 15 dagen na kennisgeving van de beslissingen. Ter zitting echter komt verweerder op deze stelling terug en stelt hij dat voor de thans bestreden eerste beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, de beroepstermijn van 30 dagen geldt, maar voor de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod nog steeds de termijn van 15 dagen van toepassing was, dermate dat enkel het beroep tegen het inreisverbod laattijdig is.

De Raad stelt echter vast dat op de beide akten van kennisgeving van de beide bestreden beslissingen exact hetzelfde ogenblik staat opgegeven als zijnde het ogenblik van kennisgeving, evenals blijkt dat het dezelfde heer D.P. is van politiezone Zuid, die de kennisgeving heeft gedaan. Er staat immers in de akte van kennisgeving van beide bestreden beslissingen vermeld:

*“Ik, ondergetekende, D.P. [...] ZP MIDI PZ ZUID 5341, heb de betrokkene kennis gegeven van deze beslissing(en) van 18.09.2013. om 11 uur 25.”*

Eveneens staat ook op het inreisverbod een stempel van het Centrum voor Illegalen te Merksplas, weliswaar met tijdsbepaling 13u10, met handtekening van de heer A.B. doch het is overduidelijk uit de voormelde bewoordingen dat het niet de heer A.B. is, maar wel de heer D.P. van politiezone Zuid die de kennisgeving van beide bestreden beslissingen op hetzelfde ogenblik heeft gedaan, dus op een ogenblik dat betrokkene zich nog niet in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas bevond. Verweerder stelt immers zelf in diens feitenbeschrijving in de nota: *“Op 18.09.2013 werd er voor betrokkene een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie te Brussel, wegens illegaal verblijf. Die dag werden er aan betrokkene bevel om het grondgebied te verlaten met*

*vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend. Hierna werd betrokkene overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. [...] (eigen benadrukken)”.*

Waar verweerder ter zitting nog herhaaldelijk onderstreept dat het inreisverbod een *accessorium* is van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met verwijzing naar een arrest van de Raad, ontkent de Raad geenszins dat het inreisverbod een *accessorium* is van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, doch meent hij dat dit geen afbreuk doet aan de duidelijke feiten *in casu*, met name dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing werden ter kennis gebracht aan verzoeker door de heer D.P. van de politiezone Zuid op het ogenblik dat hij zich niet in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet bevond. Er blijkt geenszins dat een verschillende beroepstermijn moet worden gehanteerd voor de bestreden beslissingen, nu verweerder in diens feitenomschrijving in de nota zelf erkent dat de beide bestreden beslissingen werden betekend aan verzoeker en hij hierna pas naar het gesloten centrum werd overgebracht.

Het beroep werd ingediend op 18 oktober 2013. Dit was de laatste nuttige dag waarop het verzoekschrift kon worden ingediend.

De exceptie van laattijdigheid wordt verworpen.

### 3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur met name van het zorgvuldigheidsbeginsel en voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten van 1966 en van de artikelen 5, 11 en 12 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn).

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

*« EN CE QU'il est enjoint au requérant de quitter le territoire dans les trente jours et que cette mesure est assortie d'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans ;*

*ALORS QUE pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif, au sens de l'article 1er, doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision;*

*Que votre Conseil a jugé que :*

*«Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, tout acte administratif, au sens de l'article 1er de la même loi, doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision; la motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce (voy. par ex. C.E., n° 118.276 du 11 avril 2003 ; n° 190.517 du 16 février 2009) et la décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci. »*

*Que la motivation d'une décision doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre à l'administré de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce;*

*Qu'à ce titre, le Conseil d'Etat a rappelé que la motivation des actes administratifs doit « résulter de faits avérés, matériellement exacts et démontrés par le dossier. Dès lors qu'il résulte de l'examen du dossier qu'il n'en n'a pas décidé ainsi, le requérant est fondé à soutenir que l'administration n'a pas décidé en pleine connaissance de cause ni effectivement respecté des droits de défense. »*

*Que concernant l'obligation d'un examen particulier des données de l'espèce, votre Conseil a arrêté que:*

« Le principe général de bonne administration découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire et implique l'obligation pour la partie défenderesse de procéder à un examen particulier des données de l'espèce. En ce sens, la partie défenderesse est tenue à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin, « [...] ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet; que le caractère "particulier" de cet examen prohibe les décisions globales et empêche l'autorité de prendre une position de principe rigide, car si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce» (arrêt CE n° 115.290 du 30 janvier 2003). Il incombe donc à la partie défenderesse de procéder à un examen complet des données de l'espèce et de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause. « Or, le Conseil d'État a déjà rappelé (notamment en son arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. »<sup>4</sup>

1 C.C.E., arrêt n° 57 006 du 28 février 2011.  
2 CE, arrêt du 7 septembre 1993, n° 43.923.

Le Conseil d'Etat a eu l'occasion de préciser le contenu du devoir de soin qui incombe à l'Administration:  
« Le devoir de soin impose à l'Autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle enquête à propos de faits et de veiller à ce que toutes les données utiles lui soient fournies afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause. »<sup>5</sup>  
Qu'enfin, l'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision ;  
Dans l'affaire qui nous concerne, ce manquement à l'obligation de motiver, faute de preuve, de soin et de suivi sérieux, est patent ;  
Qu'en effet, ces décisions omettent de considérer la situation particulière du requérant et de sa future épouse ;  
Alors que la partie adverse est parfaitement informée de la situation du requérant et plus particulièrement de sa cohabitation de longue date avec une citoyenne belge et son fils et de leur souhait de se marier matérialisé par une déclaration de mariage, la partie adverse ne pipe mot de ces éléments ;  
La partie adverse se contente en effet de relever que le requérant n'est pas en possession des documents requis par la loi et qu'il n'a pas volontairement exécuté les ordres de quitter le territoire qui lui ont été délivrés dans le passé ;  
Que s'il est admis que la partie adverse dispose d'un très large pouvoir d'appréciation pour se prononcer, dans chaque cas d'espèce, elle n'en est pas moins tenue de motiver adéquatement et raisonnablement sa décision et de la justifier ;  
S'agissant en l'espèce d'une décision de la plus haute importance pour le requérant qui a établi de façon circonstanciée l'existence d'une vie familiale sur le territoire belge, la partie adverse se devait de motiver de façon complète et circonstanciée ses décisions ;  
Le requérant va se marier avec une citoyenne belge ;

3 C.C.E., arrêt n° 71.126 du 30 novembre 2011.  
4 CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, p. 62  
5 CE, arrêt du 23 février 1996, n° 58.328.

Essuyant un refus de l'Officier de l'Etat civil d'Anderlecht, le couple a saisi le Président du tribunal de première instance de Bruxelles qui a autorisé la célébration du mariage et les délais pour ce faire ont été prorogés, par un jugement du 12 septembre 2013 ;  
Le couple attend d'être convoqué par l'Administration communale afin de fixer une date pour la célébration ;  
Que le jugement susmentionné a été signifié ;  
Que force est de constater qu'à ce stade le requérant et sa future épouse ne peuvent que patienter dans l'attente de cette convocation, sans aucun moyen de faire accélérer la procédure, dépendant entièrement de l'agenda communal ;  
Ce délai, auquel ils sont totalement étrangers ne saurait leur être imputé ;  
Que la partie requérante rencontre les conditions pour se voir accorder un titre de séjour en Belgique, depuis le territoire belge, en qualité de conjoint d'une citoyenne belge ;  
Que la partie adverse n'explique pas adéquatement pourquoi elle pense que tel n'est pas le cas ;  
Qu'il apparaît que la partie adverse n'a pas procédé à un examen sérieux de la situation mais se contente d'une position de principe et ne produit dès lors une motivation adéquate à l'appui de ses décisions ;

*Il apparaît manifeste qu'un examen particulier et complet des circonstances de l'affaire n'a pas été mené mais au contraire réalisé à la hâte ;*

*Qu'en l'espèce, il n'apparaît pas que la partie adverse ait procédé à l'examen des circonstances de la cause mais adopte une position de principe, en sorte qu'elle méconnaît le principe développé ci-avant et, par conséquent, ne motive pas adéquatement sa décision en violation du principe de motivation adéquate et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.*

*Que la position adoptée par la partie adverse est une position de principe ;*

*Qu'en prenant l'acte attaqué, la partie adverse a violé le respect du principe de proportionnalité en faisant preuve d'un excès de formalisme ;*

*Qu'il ne suffit pas de constater que l'intéressé n'est pas porteur des documents requis par la loi pour lui ordonner de quitter le territoire ;*

*En effet, cette prérogative offerte aux Etats ne doit pas occulter les obligations liées au respect des droits fondamentaux et notamment le droit au mariage et à la vie privée et familiale ;*

*Or les décisions attaquées omettent de considérer la situation particulière du requérant et de sa future épouse ;*

*6 C.C.E., arrêt n° 3.284, 29 octobre 2007*

*Qu'en raison des démarches entreprises, il doit être tenu pour certain qu'il existe une communauté de vie créée entre Monsieur C. et Madame N. ;*

*Que la partie adverse en prenant les décisions attaquées sans aucune vérification, met en péril le jeune couple et empêche, ce faisant, de considérer leur union dans un cadre matrimonial durable ;*

*Qu'en égard au respect dû à la vie privée et familiale du requérant, il appartenait à la partie adverse de ne pas prendre les actes attaqués ;*

*Qu'ainsi, il convient de respecter les droits que confère un mariage ;*

*Qu'à ce titre, il n'est pas inutile de rappeler les principes qui sous-tendent la célébration d'un mariage puisque ce droit est particulièrement protégé ;*

*Que le droit au mariage est garanti par l'article 12 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales<sup>7</sup> et l'article 23 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques ;*

*L'article 12 de la CEDH prévoit :*

*«A partir de l'âge nubile, l'homme et la femme ont le droit de se marier et de fonder une famille selon les lois nationales régissant l'exercice de ce droit. »*

*Qu'il y a lieu d'analyser les décisions entreprises au regard de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales en ce qu'il protège le droit à la vie privée et familiale ;*

*Que cet article 8 de la CEDH dispose que :*

*« Par. 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.*

*Par. 2 .11 ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».*

*Que les autorités publiques doivent donc s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie familiale et doivent en outre prendre en considération les éléments de faits propres à la vie familiale, et ce de manière non précipitée ;*

*Qu'elles doivent aussi parfois agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale.<sup>8</sup>*

*7 Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales approuvée par la loi du 13 mai 1955, M.B., 19 août 1955.*

*8 La mise en œuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Editions du Jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p.97-98.*

*Que l'existence d'une vie privée et familiale s'apprécie en faits ;*

*Que le requérant entretient une relation amoureuse avec une ressortissante belge, Madame N.; Qu'ils cohabitent et envisagent leur futur ensemble ;*

*Que l'existence d'une vie privée et familiale entre le requérant et Madame N. doit être tenue pour établie;*

*Que la décision attaquée ne démontre pas qu'un examen de l'ingérence portée à la vie privée et familiale a été pris en considération ;*

Que pourtant l'ingérence est établie dès lors que le requérant et sa compagne seraient contraints de se séparer pour une période indéterminée si le requérant devait retourner au Vietnam pour y solliciter une autorisation de séjour ;

Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit à la vie privée et familiale ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit "nécessaire dans une société démocratique

Que, de plus, il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie familiale soit "proportionnée", c'est à dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie familiale et la gravité du trouble causé à l'ordre public.<sup>9</sup>

Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché;

Qu'il importe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ;

Qu'il résulte de l'examen tant de l'acte attaqué que du dossier administratif que la partie adverse n'a pas procédé à une telle appréciation;

Que dès lors, la décision querellée intervient en violation de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme puisque l'atteinte à la vie privée et familiale est manifeste dès lors notamment que la décision intervenue rendrait effectivement impossible la poursuite éventuelle de la vie conjugale ;

Que c'est surtout le principe de proportionnalité qui doit ici être mis en exergue. Il a été arrêté à cet égard que "l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie familiale".<sup>10</sup>

Le Conseil d'Etat a rappelé par un arrêt du 27 août 2004 cette obligation d'examen « au regard du droit à la vie familiale, garanti par l'article 8 de la Convention précitée ; la durée de l'interruption de la relation familiale qui résulterait de la nécessité d'un retour du requérant dans son pays d'origine pour y introduire une demande de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980, et l'incidence de cette durée sur la jouissance de ce droit; »

9 Ergec R. & Velu J., La Convention européenne des droits de l'homme, p.563, n°688.

10 CE n° 29.933

Ce principe a clairement été rappelé notamment dans l'arrêt du 11 juillet 2002 de la CJCE :

« 42. Même si la Convention ne garantit comme tel aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un pays déterminé, exclure une personne d'un pays où vivent ses parents proches peut constituer une ingérence dans le droit au respect de la vie familiale tel que protégé par l'article 8, paragraphe premier, de la Convention. Pareille ingérence enfreint la Convention si elle ne remplit pas les exigences du paragraphe 2 du même article, à savoir si elle n'est pas «prévues par la loi», inspirée par un ou plusieurs buts légitimes au regard dudit paragraphe et «nécessaire, dans une société démocratique, c'est-à-dire justifiée par un besoin social impérieux et, notamment, proportionnée au but légitime poursuivi (voy., notamment, Cour eur. D.H., arrêt Boultif / Suisse , du 2 août 2001, Recueil des arrêts et décisions, 2001-IX, paragraphes 39, 41 et 46). »

Plus spécifiquement, concernant l'interdiction d'entrée notifiée au requérant, force est de constater que celle-ci ne répond pas à l'obligation de motivation « à caractère général » détaillée ci-avant et plus particulièrement à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 ;

La loi du 15 janvier 2012 transpose en droit belge la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, communément appelée « directive retour » et insère dans la loi du 15 décembre 1980 un Titre III quater intitulé « Dispositions applicables au retour des ressortissants d'un pays tiers en séjour illégal sur le territoire »

L'article 74/11, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans. dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.»

Que l'interdiction d'entrée d'une durée de trois ans est fondée sur le point 2° de l'alinéa 2 de l'article 74/11, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 précité ;

Qu'il est fait référence à un ordre de quitter le territoire notifié au requérant et auquel le requérant n'a pas donné suite ;

Que la partie adverse omet de mentionner qu'un recours en annulation a été introduit contre cet acte ;

Force est de constater que la partie adverse n'a retenu qu'un seul et unique motif au fondement de sa décision d'interdiction d'entrée : l'existence d'un ordre de quitter le territoire antérieur auquel le requérant n'a pas donné suite ;

Alors qu'il lui appartenait de tenir « compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » aux termes de l'article 74/11, § 1er, alinéa 1er de la loi du 15 décembre ;

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 se veut encore plus précis sur l'exigence de motivation qui revient à la partie adverse lorsqu'elle prend une décision d'ordre de quitter le territoire accompagnée d'une interdiction d'entrée :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » Il s'agit de la transposition en droit belge de l'article 5 de la directive 2008/115/CE qui prévoit :

« Lorsque 'ils mettent en oeuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte:

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement. »

Le législateur communautaire a en outre prévu à l'article 11, paragraphe 2 de la directive 2008/115/CE que:

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque [...] »

Et a précisé à l'article 12, paragraphe premier, alinéa premier de la directive 2008/115/CE, quant aux garanties procédurales qui doivent entourer la prise d'une telle décision :

« Les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement sont rendues par écrit, indiquent leurs motifs de fait et de droit et comportent des informations relatives aux voies de recours disponibles. »

Ces dispositions doivent être lues à la lumière de la volonté exprimée par le législateur européen qui indique au sixième considérant de la directive 2008/115/CE précitée :

« Les États membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente. Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. »

Au quatorzième considérant, le législateur communautaire énonce encore :

« [...] La durée de l'interdiction d'entrée devrait être fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas [...] »

Au vingt-quatrième considérant, il est enfin rappelé :

« La présente directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes reconnus, en particulier, par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. »

Ainsi, la partie adverse se doit de motiver une décision d'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée selon les données propres à chaque cas d'espèce et notamment l'existence d'un projet de mariage avec une citoyenne belge dont le requérant partage la vie depuis de nombreuses années ;

La partie adverse ne peut se contenter exclusivement de motiver sa décision en regard de la situation administrative du requérant ;

Force est cependant de constater que la partie adverse omet de considérer les multiples éléments qu'a fait valoir le requérant ;

A cet égard, le requérant s'en réfère à la jurisprudence récente de Votre Conseil :

« Or, force est de constater que la partie défenderesse a fait fi de ces éléments, pourtant connus d'elle, la décision querellée ne portant aucune mention de l'existence des enfants de la partie requérante.

A même supposer que la partie défenderesse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée incriminé.

Partant, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article 8 de la CEDH. »

A titre surabondant, le requérant précise que la partie adverse ne pourrait faire valoir être face à une compétence liée ;

Il est essentiel de tenir compte de l'existence de l'article 74/11, § 2, alinéa 2 selon lequel :

« Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. »

Une telle disposition permet à la partie adverse de faire usage de son pouvoir discrétionnaire dans des cas particuliers, ce qui va à l'encontre de la thèse de la compétence liée ;

*Enfin, à considérer que la partie adverse arguerait à bon droit l'existence de cet ordre de quitter le territoire et/ou était face à une compétence liée, quod non, il lui appartenait à tout le moins de justifier selon les données propres au cas d'espèce, la durée de trois ans d'interdiction d'entrée, qui est la durée maximale prévue par la loi ;*

*Que cela n'a pas été le cas, dans la mesure où, faut-il le répéter, la partie adverse se contente d'une motivation stéréotypée, renvoyant à un ordre de quitter le territoire antérieur ;*

*Ce faisant, la partie adverse méconnaît non seulement le principe général de motivation adéquate et pertinente des décisions administratives mais en outre les dispositions particulières à la matière des interdictions d'entrée, soit les articles 74/11, §1er, al.1 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 lus à la lumière des exigences européennes ; »*

3.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 september 2013

Verzoeker voert onder meer met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij verduidelijkt dat dit een omzetting is van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Hij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn toekomstige Belgische echtgenote. Hij stipt aan dat de gemachtigde op de hoogte was van zijn situatie en van de langdurige samenwoning met een Belgische onderdaan en haar zoon en hun wens te huwen reeds was veruitwendigd in een verklaring te willen trouwen. Hij vervolgt dat de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Anderlecht om het huwelijk te voltrekken werd aangevochten bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel die bij vonnis van 12 september 2013 het beroep gegrond had verklaard en de voltrekking van het huwelijk had toegestaan. Hij stelt dat voormeld vonnis ter kennis was gebracht aan de gemachtigde en dat het koppel in afwachting was van de communicatie door de gemeente van een nieuwe huwelijksdatum. Zij menen dat zij niet in de mogelijkheid waren de procedure te versnellen daar dit afhankelijk was van de agenda van de gemeente. Hij stelt dat de termijn sedert het verstrijken van het vonnis hen niet ten kwade kan worden geduid. Verzoeker meent te voldoen aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Hij concludeert dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een ernstig en volledig onderzoek van de omstandigheden van de zaak en hiermee eveneens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 werd geschonden.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

*« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »*

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing teneinde de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, enkel wordt verwezen naar artikel 7 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, naar artikel 27 teneinde de vasthouding te motiveren en naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere beslissingen tot verwijdering van 19 februari 2012 en 2 augustus 2012 en hij niet in het bezit is van een geldig visum. In de motieven onder de titel « bevel om het grondgebied te verlaten » wordt dus zoals verzoeker aangeeft met geen woord gerept over zijn langdurige relatie met een Belgische onderdaan, noch over het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 6 september 2013 waarin het beroep tegen de weigering tot huwelijksvoltrekking gegrond wordt verklaard en de gemeente wordt verzocht het huwelijk te voltrekken. De Raad stelt vast dat enkel onder « terugleiding naar de grens » aangaande de relatie van verzoeker het volgende wordt gesteld : *“Betrokkene heeft op 15/03/2012 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Anderlecht samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (N., T. T. 02/10/1969). Op 14/02/2013 weigerde de burgerlijke stand van Anderlecht het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brussel. Betrokkene heeft vervolgens op 16/03/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ontvangen, geldig 7 dagen. Deze beslissing is op 02/08/2012 aan betrokkene betekend. Op 14.06.2013 [sic] velde de correctionele rechtbank van Brussel het vonnis dat betrokkene*

*opnieuw zijn huwelijksdossier mocht opstarten bij de gemeente. Echter tot op heden, een tijdsperiode van meer dan 3 maanden, heeft betrokkene nog geen enkele stap hierin ondernomen.”*

Zoals verzoeker terecht heeft opgemerkt, wordt hem verweten in een tijdsperiode van meer dan drie maanden sedert het vonnis van 14 juni 2013 [sic] geen enkele stap ondernomen te hebben opnieuw zijn huwelijksdossier op te starten bij de gemeente. Verzoeker stelt echter dat de termijn die verstreken is sedert het vonnis van 6 september 2013 hem niet ten kwade kan worden geduid nu hij de kalender van de gemeente niet in de hand heeft en meent dat de gemachtigde geen ernstig en volledig onderzoek van de feiten heeft gedaan en bijgevolg de beslissing niet draagkrachtig heeft gemotiveerd.

De Raad kan verzoeker hierin volgen. De gemachtigde was kennelijk op de hoogte van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, daar hij er in de bestreden beslissing naar verwijst. Hij was kennelijk op de hoogte dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand door dit vonnis was gegrond verklaard. Hij heeft echter niet nauwkeurig de feiten onderzocht, want had hij dit gedaan dan had hij vastgesteld dat het vonnis niet dateert van 14 juni 2013, maar wel van 6 september 2013 en verzoeker en zijn partner dus geenszins drie maanden geen enkele stap hadden ondernomen, nu het vonnis dateert van ongeveer een halve maand voor de eerste bestreden beslissing, zijnde een verwijderingsbeslissing met vasthouding met het oog op verwijdering. De gemachtigde heeft er klaarblijkelijk de voorkeur aan gegeven af te gaan op een telefoongesprek met de burgerlijke stand van Anderlecht (zoals blijkt uit het administratief dossier “synthesedocument telefoongesprek van 18 september 2013”), partij die door het vonnis in het ongelijk was gesteld, dan een nauwkeurig onderzoek te doen van de exacte feiten voorafgaand aan de bestreden beslissing. De verstreken termijn sedert het vonnis kon de gemachtigde niet op redelijke wijze tegenwerpen aan verzoeker.

De Raad meent dan ook dat de gemachtigde inderdaad de eerste bestreden beslissing niet op een draagkrachtige wijze heeft gemotiveerd in het licht van het gezins- en familieleven van de verzoeker. De motivering is kennelijk niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Bovendien heeft hij op kennelijk onredelijke wijze met dit gezinsleven rekening gehouden.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

### 3.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van 18 september 2013

Vooreerst merkt de Raad op dat het thans bestreden inreisverbod stelt: *“de beslissing tot verwijdering van 18/09/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod”*.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 18 september 2013, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, *supra* onwettig werd bevonden hetgeen aanleiding geeft tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, moet ook het bestreden inreisverbod worden vernietigd.

Bijkomend voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat het inreisverbod niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :*

*1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

*2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.*

*De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.*

*§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.*

*Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."*

Zoals verzoeker aanstipt, vormt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn stelt dat de lidstaten een inreisverbod opleggen in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Zoals verzoeker aanvoert, merkt de Raad op dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, wordt eveneens gesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

*In casu vermeldt de gemachtigde omtrent de duur van het inreisverbod:*

*" Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:*

*1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

*X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

*Betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven ( bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 19.02.2012 en op 02.08.2012). Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar [sic] dan ook geenszins een moeilijk te herstellen nadeel te vormen."*

Verzoeker stelt dat het bestreden inreisverbod nalaat rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn aanstaande echtgenote. Hij vervolgt dat de gemachtigde op afdoende wijze had moeten motiveren waarom, op grond van de gegevens eigen aan de zaak, een termijn van drie jaar werd opgelegd, zijnde de maximale termijn voorzien door de wet. Hij meent dat dit niet het geval is, nu volgens hem de gemachtigde een stereotiepe motivering heeft gegeven met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Hierdoor acht verzoeker zowel het principe van de adequate en pertinente motivering van administratieve beslissingen, evenals artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet geschonden.

De Raad stelt vast dat inderdaad door de gemachtigde in essentie en uitgebreid wordt verwezen naar het feit dat verzoeker niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan. Dit is echter conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een reden voor het opleggen van het inreisverbod, doch verklaart geenszins waarom de gemachtigde heeft gekozen voor de maximale duur van drie jaar. Uit de verdere motivering dat verzoeker een opschorting en opheffing kan vragen in het kader van zijn recht op een gezins- en familiaal leven blijkt geenszins dat de gemachtigde op afdoende wijze heeft rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn aanstaande echtgenote, meer bepaald met het feit dat verzoeker en zijn Belgische aanstaande een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg hadden bekomen waarin hun beroep tegen de weigeringsbeslissing tot huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand gegrond werd verklaard en de gemeente wordt verzocht het huwelijk met de Belgische partner te voltrekken. Het blijkt afdoende uit het administratief dossier en uit de thans eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde op de hoogte was van dit vonnis. Ten overvloede merkt de Raad op dat een verwijzing naar dit vonnis in de thans eerste bestreden beslissing, niet volstaat ter motivering van de tweede bestreden beslissing daar de draagwijdte van een inreisverbod en dan nog met de maximumduur van drie jaar, veel verder gaat dan de bestreden verwijderingsmaatregel, die bovendien zoals *supra* vastgesteld eveneens onwettig werd bevonden.

Eveneens ten overvloede stipt de Raad aan dat deze mogelijkheid tot het vragen van een opheffing of opschorting van het inreisverbod conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde er geenszins van ontslaat om vooreerst een wettig gemotiveerd inreisverbod af te geven waarin bij de duur van het inreisverbod op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Er kan van verzoeker geenszins verwacht worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland een gemotiveerde aanvraag te moeten indienen van diens inreisverbod, indien voor de duur van het inreisverbod op zich niet op afdoende wijze rekening is gehouden met verzoekers aangetoonde gezinsleven met zijn aanstaande Belgische echtgenote en meer bepaald met het feit dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft verzocht het huwelijk te voltrekken.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het enig middel is eveneens gegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES